

MERDEKA

Nr 45 - juni 2010

ÖSTTIMOR

Information

Östtimor - historien bakom ockupation, förtryck och befrielse

Gudmund Jannisa, fil dr sociologi vid Kristianstads högskola, talade vid Östtimorkommitténs medlemsmöte den 25 maj om temat "Östtimor - historien bakom ockupation, förtryck och befrielse" som kom att kretsa kring Timors historia före den indonesiska invasionen i december 1975. Han nämnde att president José Ramos Horta idag hade deklarerat att Östtimor hade uppnått fred två år efter mordförsöket mot Horta.

Timor väckte först omvärldens intresse för omkring 2.000 år sedan på grund av tillgången på sandelträ. Ön var då även känd för huvudjakt. Sandelträet var det bästa som fanns och exporterades via Java till Indien och Kina, där man av träet tillverkade bland annat rökelsestickor och Buddhastatyer. Därför är Timor omnämnt i kinesiska skrifter på 1400-talet, då riket Majapahit styrde delar av den indonesiska övärlden innan det gick under 1478.

Portugal når Timor

Kina hade fram till mitten av 1400-talet varit en dominerande sjömagt, men drog då tillbaka sina båtar som brändes. Tillbakadragandet kan ha berott på en intern maktkamp. Från 1503 tog istället Portugal över som ledande sjömagt. År 1511 nådde portugiserna Malackahalvön, där de hörde talas om Timors sandelträ. Ingen handelsstation etablerades dock på ön utan handeln sköttes via Macau. I början av 1500-talet bosatte sig de första portugiserna på öarna Flores och Solor nära Timor. Perioden "Estado da India" betraktas som en glanstid i Portugals historia, men den tog slut 1578 efter en period av intern försvagning och militära förluster detta år. År 1580 blev Portugal en lydstat till Spanien, ett förhållande som varade till 1640.

Vid denna tid växte Holland fram som en ny ledande sjömagt tack vare kalvinismens inflytande. I och med att Holland på 1600-talet gick om Spanien och Portugal tog man över portugisiska besittningar. Nu uppstod rivalitet om inflytandet över Timor. Från staden Larantuka nära ön invaderade "nominella portugiser" - det vill säga människor av blandras (kallas även "topassus") - Timor och bodde i Lifau i området Oecussi som nu är omgivet av Västtimor på tre håll. Timor var ett hierarkiskt samhälle som styrdes av hövdingarna liurai. År 1769 tog sig

Fortsättning på sidan 9

**Nyheter från Östtimor,
Västpapua, Aceh och Indonesien**

Merdeka & ÖsttimorInformation

Östtimor - historien bakom ockupation, förtryck och befrielse	1
Redaktören har ordet	3
Attacker mot kristna fortsätter	3
Rättelse	3
3 konferenser i Dili	4
Föreningarnas årsmöten	9
Svenskt bistånd till Östtimor	10
Attack i Papua	10
Notiser från Östtimor	11
Två franska journalister utvisas	12

Rev A 2010-06-03

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Ickekommersiell-Inga bearbetningar 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/> eller skicka ett brev till Creative Commons, 171 Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA. Material som publiceras i Merdeka & ÖsttimorInformation kan också publiceras i <http://www.globalarkivet.se>.

Prenumeration 125 kronor för 4 nummer
Lösnummer 35 kronor
Östtimorkommittén
c/o Pollák
Wiboms v 12, 2 tr
171 60 SOLNA
Tel 08-27 24 27
epost pren@osttimorkommitten.se
Plusgiro 1 81 92-5

Merdeka & ÖsttimorInformation

Ansvarig utgivare:
Gabriel Jonsson

Redaktör:
Gabriel Jonsson

Redaktionsadress:
Gabriel Jonsson
Råsundavägen 24, 2 tr
169 67 SOLNA
redaktor@osttimorkommitten.se
Tel 08-33 62 47

Layout:
Östtimorkommittén

Adresser:
Föreningen ett Fritt Papua
c/o Jonsson
Råsundavägen 24, 2 tr
169 67 SOLNA
Plusgiro 4 19 12 84-1

Östtimorkommittén
c/o Jonsson
Råsundavägen 24, 2 tr
169 67 SOLNA
Plusgiro 1 81 92-5

Tryck:
Daus Tryck & Media AB

ISSN Nr: 1402-2559

Annonspriser på begäran

Redaktören har ordet

Det är nu åtta år sedan Östtimor blev självständigt (20/5). Vi vet alla att det har varit svåra år på många sätt, men läget tycks nu vara stabilare. Detta nummer domineras av en artikel om tre konferenser om utvecklingsfrågor som hölls i Dili i april. President Xanana Gusmãos tal, som ger en god bild av Östtimor före och efter den indonesiska ockupationen, får mest utrymme. I ett av mötena deltog representanter för sju av de fattigaste länderna i världen, länder som torde känna stor förståelse för varandras problem. Man får hoppas att det kommer ut något positivt av konferenserna - det gäller att tillvarata den kunskap som finns om vägar till utveckling.

I detta sammanhang är det värt att betona att mycket litet av de flera miljarder dollar som strömmat in i Östtimor efter oroligheterna i samband med folkomröstningen 1999 har kommit landets ekonomi till del utan i stället har hamnat utomlands som löneutbetalningar och inköp av varor och tjänster för den utländska personalen inom FN-missionerna och frivilligorganisationerna. Och alltså är gapet i levnadsstandard mellan den utländska personalen och den inhemska befolkningen skyhögt.

Östtimorkommittén och Föreningen ett fritt Papua höll båda årsmöten den 14 april. Efter kommitténs årsmöte talade Kerstin Lindberg och Margareta Kornail från Sida om svenskt bistånd till Östtimor. I och med att Margareta hade besökt Östtimor i mars gav det en god bild av det aktuella läget i landet och det visades även fina bilder. Kommittén höll ett medlemsmöte den 25 maj då fil. dr. Gudmund Jannisa talade om Östtimors

historia fram till den indonesiska ockupationen 1975. Medan det bland annat var oljetillgångarna som väckte Indonesiens intresse för att erövra området var det sandelträ som först gjorde portugiserna nyfikna på Timor i början av 1500-talet. Kolonisationen av landet tog dock flera hundra år att slutföra och kan sägas ha avslutats först 1912, då ett stort uppror lett av Dom Boaventura hade krossats. Gudmund berörde också den japanska ockupationen under andra världskriget som ledde till att 40.000-60.000 människor dödades. Dessförinnan hade australiska trupper trängt in just för att förhindra japanska trupper att ta över kolonin men förvägs. Händelseutvecklingen under de för Östtimorfrågans vidare utveckling så viktiga åren 1974-1975 belystes också initierat.

I detta nummer ingår även notiser om förföljelser av kristna i Indonesien, en attack mot en polispostering i Västpapua och att två franska journalister har utvisats från området. Som vanligt är alltså läget i Västpapuafrågan helt låst och det är mycket svårt att våga hoppas på att detta förhållande skulle kunna komma att förändras. Religiöst betingade motsättningar uppstår tyvärr alltför lätt i länder där en religion utgör en minoritet, som kristendomen i Indonesien, och det går att göra politik av religion och man får bara hoppas att alla religionsutövare kan komma överens framöver. Såvitt mig bekant har varken svensk eller internationell press rapporterat om situationen i Aceh under den senaste tiden, något som antyder att läget är stabilt där.

Gabriel Jonsson

Attacker mot kristna fortsätter

Det protestantiska utbildningscentret (Protestant Education Board Penapur) som var under uppförande i byn Cibeuren, i Bogor-distriktet på västra Java, demolerades av hundratal muslimer den 27 april 2010 på förmiddagen, på grund av att de lokala muslimerna var oroliga för att byggnaden skulle användas för kristna gudstjänster. Under attacken brändes parkerade bilar på området.

Jakartas Kommunikation Forum (FKKJ) fördömde attacken, säger organisationens ordförande, Theophilus Bela. Bela, som också är generalsekreterare för Indonesiens religiösa utskott för fred (IComRP), beklagade att säkerhetspersonalen misslyckats att skydda protestantisk egendom.

"Regeringen bör vara mer pro-aktiv i hanteringen av

sådant våld", sade han. "Detta kommer bara att besudla vår nationella bild i det internationella samfundets ögon."

Enligt FKKJ hade 20 kyrkobyggnader tillhörande både katoliker och protestanter demolerats, bränts ned eller tvångsstängts sedan december 2010. En av händelserna i samband med detta rapporterades av TV-kanalen Aljazeera den 11 maj 2010. Det gällde en kristen församling som hade förlorat sin kyrkobyggnad och därför höll sin gudstjänst på gatan. Rapportens video under rubriken "Indonesian Christians under attack" kan man se genom att klicka på <http://www.youtube.com/watch?v=pgpHHoIvU2I>.

Hendrik Amahorseja

Rättelse: I nummer 44 skrev vi på sidan 10 att OPM-ledaren Kelly Kwalik dödades av indonesisk polis i september 2009 i Papua, men mordet ägde rum den 16 december.

3 konferenser i Dili

Den 7-10 april var Östtimors regering värd för tre internationella konferenser. De hölls i den nyrenoverade konferensanläggningen i huvudstaden Dilis gamla marknad.

Utvecklingspartner

Det åttonde årliga mötet med Östtimors utvecklingspartner hölls först den 7 april. Temat var "Farväl konflikt, välkommen utveckling".

Tio år efter folkomröstningen om Östtimors självständighet gjorde Gusmão en historisk tillbakablick inför fler än 300 delegater från 45 länder.

Tio år i frihet och åtta år med självständighet har varit en mödosam tid av statsbyggnad för alla timoreser.

Historien

Kolonisationens olika sekler var fyllda av strider för självständighet för vår lilla öhalva bland Indonesiens 17.000 stora och små öar. Det sista var Manufahi-upproret 1912. Den japanska ockupationen från 1941 till 1945 täckte hela landet, orsakade svårt lidande för timoreserna och krävde 60.000 liv. Enligt vissa skulle detta lidande ha kunnat förhindras om inte australiska styrkor hade kommit till Östtimor för att hindra japanerna från att invadera Australien.

Enligt historiker och forskare kom USA, Storbritannien, Australien och Nya Zeeland 1963 i hemligt överens om att integration med Indonesien var den bästa lösningen för världsfreden. Det var under de anti-koloniala krigens tid och 1975 fick vi se resultatet av denna överenskommelse!

Östtimor drabbades av ytterligare en brutal invasion, den här gången av Indonesien, som fått grönt ljus av USA som rekommenderat president Suharto att genomföra den snabbt. Ockupationen skulle inte ha varat 24 år om inte USA, Storbritannien, Frankrike och Tyskland hade försett Indonesien med vapen och utbildning för att utplåna en liten gerillarmé.

Landet efter befrielsekriget - våld och försoning

Efter en ensam kamp utan militärt stöd utifrån som varade över två decennier har det östtimoresiska folket en separatistisk karaktär, som lätt kan slå över till våld utan tanke på följderna.

Om förberedelserna och resultatet av folkomröstningen den 30 augusti 1999 hade godtagits av alla skulle det främjat tolerans mellan de olika sidorna (integrationister och motståndskämpar) och kanske inte lett till sådan moralisk, psykologisk och politisk förödelse och sådant våld och fysisk förstörelse.

Än en gång visade det timoresiska folket sin andliga storhet genom att förlåta bröder och systrar och be dem

återvända för att gemensamt bygga landet. Vi räckte också ut våra händer till det indonesiska folket för ett mera broderligt samarbete till gagn för bägge länder.

Perioden 2000 till 2007

När timoreserna 2001 uttalade sina drömmar om självständigheten levde 36% av befolkningen under fattigdomsstrecket och de önskade sig:

- att befrias från isolering
- tillgång till skolor för barnen
- bättre hälsovård
- förbättrat jordbruk
- större möjligheter att sälja sina produkter
- tillgång till vatten och el
- bättre bostäder
- arbetstillfällen.

Den 20 maj 2002 gav republikens konstitution alla timoreser medborgarskap, alla fick samma rättigheter, men tyvärr så finns det också i vårt samhälle människor, som viftar med motståndsrörelsens baner, som om de vore annorlunda, i en politisk diskriminering. Det är också en del av processerna i ett land efter ett befrielsekrig.

Regeringen fick starta förvaltningen från noll för att möjliggöra statens överlevnad med en illa förberedd befolkning. Att upprätta statliga institutioner krävde stora ansträngningar och en mängd energi. Men vi ägnade inte professionalism och färdigheter tillräcklig uppmärksamhet.

I en svag ekonomi huvudsakligen pådriven av de många utlänningarnas konsumtionsutgifter var Östtimors brist på finansiell förmåga ett stort hinder för den första regeringen att förbättra befolkningens levnadsförhållanden.

Redan sex månader efter det euforiska firandet den 20 maj upplevde vi i december 2002 de första sociala oroligheterna.

"Statens bräcklighet" gjorde att statliga institutioner måste ta hänsyn till oerfarenheten att lösa omedelbara problem. Det resulterade i att problemen hopade sig och avslöjade att många statliga organ famlade i blindo, utsatta för påtryckningar och oförmögna att förutse möjligheterna för fler sociala oroligheter.

Två år senare, i februari 2004, inträffade ytterligare en allvarlig incident, men den utvecklade sig lyckligtvis inte till utbredda störningar.

Det följande året, i juli 2005, resulterade statens oförmåga att förstå farorna med de kvarvarande grunderna för social och politisk oro i 19 dagars organiserade demonstrationer.

I februari och sedan i april 2006 började det som

senare kallats 2006 års kris. Idag tror människor att skärmytslingarna mellan soldater och poliser vid krisens höjdpunkt i maj 2006 var dess orsak. Men sanningen är att händelserna bara var följder av något större än de två styrkorna, statens politiska bräcklighet.

Den första faktorn ligger i statens oförmåga att ta itu med de verkliga orsakerna till problemen. Det ledde till en tendens till självgodhet när det gällde att "komma över" krisen, snarare än att utveckla en seriös och samlad handlingsplan för breda lösningar.

Den andra faktorn var bristen på politisk vilja hos statens organ att samarbeta i sökandet efter lösningar, varje organ tävlade med de andra för att se vilken som hade den slutliga beslutsrätten.

Missnöjet med att grundorsakerna fortfarande var dåligt hanterade och försummade försvagade det sociala nätverket, redan så skört efter den långa konflikten, ytterligare. Detta skapade en stämning av politisk intolerans, som drev landet mot en ny cykel av våld och förstörelse och följaktligen instabilitet.

Den tredje faktorn i statens bräcklighet var ledarnas tendens att utnyttja situationen politiskt, vilket hindrade dem från att nå den nödvändiga insikten för att möta krisen.

Den 11 februari 2008 gjordes attackerna mot presidenten och premiärministern, vilket spädde på föreställningen om kriser vartannat år.

Betecknat som ett land efter konflikt, tror många att timoreserna aldrig levt i fred, utan genom sekler bragt varandra om livet på grund av etnicitet, jordäggande eller jordbrukstillgångar.

Men vi måste erkänna att det nu finns en politisk klyfta mellan timoreser, som får dem att drabba samman, ibland våldsamt. Och det måste vara vi timoreser som strävar efter att mogna politiskt, så att vi aldrig mer förfaller till våld och förstörelse.

Det finns dock utlänningar som drar fördel av instabiliteten. Människor som nu arbetar i Östtimor och tidigare arbetat i andra bräckliga stater och lämnat dem i samma tillstånd, som de var i när de kom, säger att vårt land kommer att förbli instabilt. Det är inte överraskande, eftersom de föredrar att arbeta i Östtimor framför Afghanistan och Irak.

Om vi under moståndskampens 24 år valt att lyssna på och följa enskildas och internationella organs åsikter och rekommendationer, skulle vi idag inte vara ett oberoende land, då Östtimors självständighet fram till maj 1999 var en "förlorad kamp" för många enskilda, organ och regeringar.

Perioden augusti 2007 till december 2009

Trots några incidenter var parlamentsvalen 2007 en demonstration av vårt folks politiska mognad. Man gick till val för att döma ledarna eller stödja politikernas handlingsprogram. Resultatet blev att det behövdes en

koalitionsregering för parlamentarisk majoritet. AMP - majoritetsalliansen - ursprungligen med fyra och senare med fem partier presenterade sitt femårsprogram.

Huvudproblem var:

- den stora osäkerheten och den fullständiga sociala instabiliteten
- intoleransen eller den mycket låga nivån på politisk och social tolerans.

Från augusti 2007 till januari 2008 försökte regeringen hitta en balanserad lösning för problemen med Alfredo Reinados grupp, petitionärerna och internflyktingarna.

Med början den 7 februari 2008 började petitionärerna komma till det förberedda lägret i Aitarak Laran, ett framsteg. Tyvärr så genomförde Reinado och hans grupp attackerna den 11 februari.

Den här gången bröt dock inte panik ut inom staten, regeringen vidtog alla konstitutionella steg, involverade parlamentet och presidentämbetet genom en interim-president liksom övriga statsorgan. Den här gången tog vi itu med ett av skälen för statens bräcklighet, nämligen oförmågan att arbeta i svåra situationer. Vi lyckades skapa en kultur med ansvar, delaktighet och debatt.

En annan avgörande faktor var F-FDTL:s och PNTL:s verkliga samarbete för människor säkerhet och landets stabilitet i motsats till situationen före krisen 2006.

Efter krisen identifierade vi behov av:

- politiska reformer
- social politik för att ta itu med ojämlikhet och sociala orättvisor mot äldre och veteraner
- stärka den offentliga finansieringen
- ett bättre system för att bekämpa korruption med hänsyn till bristen på engagemang
- vägledning till den privata sektorn för dess egen utveckling
- att skapa förtroende hos folket för statens institutioner, mellan statliga institutioner, mellan statstjänstemän och mellan polisen och militären.

Årliga handlingsplaner var det bästa medlet för att ta itu med denna situation. Därför satte vi årligen upp nationella prioriteter.

Alla ansträngningar riktades mot en radikal förändring av statens finansiella förvaltning och jag är stolt över våra framgångar, även om vi bara är i början.

Vi är förtröstansfulla eftersom vi redan har uppnått utmärkt ekonomisk tillväxt - den ekonomiska tillväxten har sedan 2007 varit tvåsiffrig. 2008 var den 12,8% och 2009 12,2%.

Vid firandet av tioårsdagen av folkomröstningen beslutade regeringen att lansera mottot *Farväl konflikt, välkommen utveckling*. Avsikten var att informera om

behovet av att få ett slut på politisk intolerans, våld och förstörelse.

Vi har dock sett att människors förväntningar inte har tillgodosetts, inte ens inom avgörande områden som vägar, tillgång till vatten och avlopp.

För det här året, 2010, är prioriteterna därför:

- infrastruktur (vägar, vatten och el)
- livsmedelsförsörjning med fokus på produktivitet
- utveckling av humankapitalet
- tillgång till rättsväsendet
- decentralisering av [statliga] tjänster
- god förvaltning
- allmän säkerhet.

Våra nationella prioriteter kommer inte att ändras avsevärt för 2011. Det har nu blivit dags att slopa de årliga handlingsprogrammen, som täcker regeringens femårsmandat, men inte kan täcka planeringen på medellång och lång sikt.

Att vi idag lever i ett fredligare klimat än under de föregående åren, beror inte bara på att vi lyckats lösa några av de större sociala och politiska problemen utan också - och viktigast - på att det varit större betoning på offentliga investeringar, från infrastruktur till sociala tjänster ty ett samhälle efter en konflikt behöver en annan ansats än under vanliga förhållanden. Demokrati fungerar inte på tom mage. Hunger leder till frustration, arbetslöshet leder till psykologisk trötthet och tillsammans leder detta till förlorat förtroende.

Några av de åtgärder regeringen vidtagit har varit utbetalning av pensioner till veteraner och understöd till äldre, förverkligandet av "bolsa de mæe"-programmet och skapandet av den ekonomiska stabiliseringsfonden för att säkra livsmedelsförsörjning och subventionerad risförsäljning.

Tyvärr godkändes inte den ekonomiska stabiliseringsfonden av domstolen, även om flera länder varit tvungna att anta liknande interventionsåtgärder när den internationella recessionen slog till.

2008 års FN-rapport om de minst utvecklade länderna säger: "Fortbeståndet av allmän fattigdom och livsmedelsprisbubblan visar på ett massivt marknadsmisslyckande. Medan regeringar inte är allsmäktiga, finns det ett behov av kreativa lösningar grundade på allmänna åtgärder som mobiliserar nyckelaktörer, också den privata sektorn, för att lösa gemensamma utvecklingsproblem och skapa möjligheter." Vidare: "2005 levde 36% av befolkningen i de minst utvecklade länderna i extrem fattigdom - det vill säga på mindre än en dollar per dag - 76% på mindre än 2 dollar. Även om fattigdomens utbredning långsamt minskar, så var antalet människor som lever på mindre än en eller två dollar per dag större 2005 än 2000."

Östtimor är inte det enda landet där antalet fattiga

ökat, från 36% 2001 till 49,7% 2007!

Det sägs att det internationella samfundet redan gjort av med miljarder dollar i Östtimor. Det är många miljarder ... för ett litet land med en liten befolkning. Vi känner oss bedrövade över resultaten ... för vår statsbyggnad. En bräcklig stat i ett land efter en konflikt, som är det fattigaste i regionen.

Så vi frågar oss vem som är ansvarig för att ifrågasätta utländskt bistånd till de minst utvecklade länderna? Är det människorna i de fattiga mottagarländerna? Eller är det skattebetalarna i de rika länderna?

Vi inser att två år av tvåsiffrig ekonomisk tillväxt inte nödvändigtvis betyder fattigdomsreduktion på den nivå vi önskar, men tillväxten har åtminstone skapat arbetstillfällen, vilket skapat stabilitet. Och det har också bidragit till en mycket viktig social faktor: människors förtroende för sin regering.

Perioden januari 2010 till juni 2012

Utvecklingsländerna måste själva planera och bestämma över sin utveckling. Östtimor ligger mellan Asien och Stilla havet. Det måste man ta hänsyn till i utrikespolitiken.

I det förflutna erfor Östtimor påverkan av världens ideologiska tudelning. Antagonismen ledde till att vårt folk fick lida. Dagens värld är annorlunda och vi försöker att förstå den, men världen måste också förstå våra känslor.

Vi fortsätter att få signaler om att vi inte kan existera utan en skyddsmakt. Från den 28 mars har USA utfärdat ett embargo mot oss då vår hamn inte har någon säkerhetsmekanism mot terrorism. Vad vill de av oss? Vad vill världen av oss? Vill USA få oss att förklara öppet krig mot terrorismen, så att vi blir mer sårbara för detta världsfenomen?

Gusmão fortsatte med exempel på utvecklingen i världen och förklarade att det han sade berodde på rapporterna om Östtimor. Och fortsatte sitt tal.

Under de senaste två och ett halvt åren har regeringen gjort det som varit möjligt. Trots framgångarna har vi noterat en fredlig tystnad och att opinionen tyckts rikta sig mot utvalda frågor som "straffrihet för allvarliga brott", "barnadödligheten", "PNTL:s brott mot mänskliga rättigheter" och "korruption", frågor som i många fall avser tiden före denna regerings.

Motiveringarna vi fått är att diplomater och representanter i vårt land inte kan påverka beslut och åsikter högre upp i sina regeringar eller organisationer.

Vi har sett en klyfta mellan oss och våra partner. Denna brist på förståelse, skulle jag säga, grundar sig på:

- a) de flesta ger bara tekniskt bistånd och en del hävdar att vi borde godta det inom de områden de väljer;
- b) andra lovar stöd men detta stöd kommer inte, när

vi vill;

- c) bara ett litet antal vill göra fysiska investeringar och när de gör dem, så går de mesta av pengarna till deras egna konsulter;
- d) andra vill, på grund av strategier som bara de känner till, påtvinga oss handlingsplaner på områden vi inte instämmer i;
- e) och värst av allt, om de avvisas av ett ministerium, så går de vidare till nästa ministerium och till nästa.

Det är på grund av detta som vi måste beakta det följande i 2008-års rapport om de minst utvecklade länderna:

- "Den grundläggande prioriteten för de minst utvecklade regeringarna är att formulera och förverkliga nationella utvecklingsstrategier som främjar hållbar utveckling och fattigdomsminskning."
- Olyckligtvis konstaterar rapporten att det fortfarande finns stora begränsningar på regeringarnas förmåga att utöva effektivt ledarskap för framtagandet och förverkligandet av deras nationella utvecklingsstrategier. Det beror på det stora måttet av beroende av bistånd, svag teknisk förmåga, politiska begränsningar ålagda länderna, de långsamma framstegen när det gäller att samordna bistånd med ländernas planer och budgetar samt biståndsgivarna val att enbart finansiera det de önskar.
- Landets svaga ägande får negativa följder för regeringen.

När politiker och beslutsfattare känner att de inte kan säga och göra vissa saker på grund av en känsla av beroende av (utländskt) bistånd, så avtrubbas de politiska kvaliteterna i ett samhälle som förespråkar fritt tänkande. Ett avtrubbade samhälle i ett fattigt och hungrigt land, där det är enkelt att förvirra människor när det gäller demokrati och mänskliga rättigheter.

Det får mig att tänka på Köpenhamnskonferensen, där det mest slående var den brutalitet med vilken danska polis angrep människor i namn av säkerheten. Sådana handlingar i Östtimor skulle ha kallats "grova brott mot mänskliga rättigheter av PNTL"!

Framtiden

Fram till juni 2007 hindrade den allmänna osäkerheten framgång i kampen mot fattigdom, som den beskrivits i den nationella utvecklingsplanen framlagd den 1 maj 2002. Vad vill Östtimor vara om 20 år? Utan tvivel ett land med oljeindustri. Ett land med urban expansion jämnt fördelad över landet och med landsbygdsutveckling, som låter befolkningen leva i orter dit grundläggande tjänster når alla.

För detta måste landet snabba upp utbyggnaden, diversifieringen och moderniseringen av jordbruket. Vi måste också skyndsamt investera i grundläggande infra-

struktur såsom vägar, el, broar, hamnar, flygfält och kommersiella och industriella centra. Samtidigt måste vi ta hand om barnen med hälsovård och utbildning.

Därför måste vi investera. Människorna kräver att vi skapar förutsättningar för att förbättra deras liv. De behöver inte "kontanter" i amerikanska banker. Östtimors människor behöver pengarna här, för investeringar i humankapital, jordbruk, industri, infrastruktur och sociala tjänster som utbildning, hälsovård och stöd till de svaga.

Vi färdigställer den strategiska utvecklingsplanen (Strategic Development Plan - SDP), som ska täcka tiden från 2011 till 2030. Denna SDP kommer att sätta upp kortsiktiga (2011-2015) och medellånga (till 2020) och långsiktiga (till 2030) mål.

I ekonomiska termer kommer SDP:n att fokusera på: produktion, produktionsförmåga och produktiva arbetstillfällen.

Och det betyder att prioriteterna kommer att bli: modernisering av jordbruk, utbyggnad av industri och utveckling av humankapital.

Landets behov kräver snabb och hållbar tillväxt, så vi måste investera i infrastruktur. Och för att detta ska vara möjligt måste vi lämna den felaktiga sparpolitiken och att investera våra inkomster på bästa sätt för att utveckla landet.

Den bästa avkastningen för landet är timoresernas lycka över att bo i anständiga hus med el och vatten nära skolor för deras barn, kliniker för de sjuka, god näring, bra vägar till byarna och produktiva aktiviteter som belönar deras ansträngningar.

Detta är det enda sättet på vilket Östtimor kan komma bort ifrån den värsta "sjukdom" som finns: allmän fattigdom som orsakar social missnöje som lätt kan utnyttjas för politiska ändamål och som i förlängningen kan leda till befolkningens självförgörande.

Vi är beslutna att få bort Östtimor från listan över bräckliga och fattiga stater och göra det till ett land med medelinkomst inom 15 till 20 år.

Från den 15 april kommer jag att resa genom hela Östtimor för att låta människorna veta att vi lovar att förverkliga deras drömmar uttryckta i Vision 2020.

Jag inbjuder alla att läsa utkastet till den strategiska utvecklingsplan vi förbereder. Med den planen kommer utvecklingspartnerna kunna samordna sitt bistånd, eftersom vi alltid hört att det behövs en långtidsplan.

NGO-uttalande

Till mötet hade ideella organisationer (NGO - Non-Governmental Organisations) i Östtimor gemensamt lämnat in ett långt yttrande. De ser regeringens kommande strategiska utvecklingsplan positivt för att kortsiktiga prioriteringar inte ska ta överhanden. Eftersom NGO:erna inte sett något utkast till planen är deras yttrande organiserat enligt de nationella prioriteterna för 2010.

Infrastruktur:

- Förhoppningsvis blir 2009-års folkomröstningspaket en lärdom.
- Man vill också att regeringen bygger upp de lokala förvaltningarnas kompetens för att säkra deras "ägande" av lokal infrastruktur.
- Eftersom diarré är den största dödsorsaken för barn under 5 år, 22%, så är avlopp viktigt. NGO:erna vill att regeringen avsätter 2 miljoner dollar per år för att bygga avlopp.

Livsmedelsförsörjning:

- Omkring 80 % av befolkningen lever på landsbygden och regeringens subventioner till risimport är ohållbar.

Utveckling av humankapitalet:

- Yttrandet föreslår att regeringen arbetar tillsammans med NGO:er och lärarfackförbund för att få fram förbättrad pedagogisk utbildning liksom ämnesutbildning. Vidare att kunskapen om modersmålets betydelse utnyttjas och lokala språk används i större utsträckning liksom tetum.
- Skolmaten, som alla nu får, har avsevärt förbättrat barnens kost och programmet borde utökas till förskolor, men också i större utsträckning utnyttja lokalt producerade livsmedel.

Tillgång till rättsväsendet:

- När det gäller krisen 2006 vädjar vi till alla parter att avstå från att tolka eller politiskt kommentera rättegångarna.
- Den verkställande maktens inblandning i fallet Maternus Bere är ett alarmerande brott mot konstitutionens maktindelning, så vi vädjar till alla statliga organ att respektera denna och lyda lagarna.

God förvaltning:

- I yttrandet konstateras att Östtimor är världens mest oljeberoende land, 98% av statens inkomster och 83% av BNP kommer från olja och gas. Staten måste ägna andra sektorer större uppmärksamhet och NGO:erna är oroad av regeringens planer på att under 2010 låna miljarder dollar.

g7+

Sju av världens fattigaste länder - Afghanistan, Centralafrikanska republiken, Demokratiska republiken Kongo, Elfenbenskusten, Haiti, Sierra Leone och Östtimor - samarbetar under etiketten g7, en beteckning som ska påminna om det gamla G7¹ - sju av världens rikaste

länder, Frankrike, Italien, Japan, Kanada, Storbritannien, Tyskland och USA, den 9 och 10 april.

De sju länderna är mycket olika men har också mycket gemensamt. "Plus" står för Burundi, Nepal, Södra Sudan, Salomonöarna och Tchad som också deltog i mötet. Länderna enades om ett uttalande som blev centralt i det tredje mötet mellan utvecklingsländer och biståndsgivare för den internationella dialogen. Innehållet var enkelt: att bättre ta itu med bristerna i användningen av biståndsdollar för att hjälpa länder efter konflikter och i deras återuppbyggnad eller annorlunda uttryckt "Arbeta med oss, inte mot oss".

Not:

1. G7 är numera G8, sedan också Ryssland deltar i finansministermötena.

Dilis internationella dialog

De två avslutande konferensdagarna ägnades åt en "Internationell dialog om fredsskapande och statsbyggnad".

Bella Bird från Storbritanniens biståndsorgan berättade för journalisten Matt Crook från nyhetsbyrån IPS att en tredjedel av världens fattiga lever i länder som har gått igenom eller går igenom konflikt eller bräcklighet.

I sitt avslutningstal, efter att den tvåsidiga Dilideklarationen¹ antagits, sade premiärminister Xanana Gusmão att Östtimor inte är ensamt om sina ansträngningar för freds- och statsbyggnad. Varje liten framgång kan leda till att man förbiser problemens rötter, att man försöker att påskynda läkeprocessen och tror att den kan ske redan på fem till sex år.

Gusmão fortsatte med att fråga hur man ska bygga en demokratisk stat med allas deltagande, när människorna aldrig har upplevt hur det är att vara fria från misär, hunger, okunnighet och sjukdomar? I våra fattiga samhällen, så dödar människor fortfarande varandra för överlevnadens skull, för vatten, mat, land, skolor och hälsovård. Statsbyggnad kan betyda omvandling av milis och gerilla till reguljära soldater, ungdomar med en barndom utan utbildning och glädje till ansvariga vuxna, hårdföra moståndskämpar till professionella journalister och motståndsledare till mogna politiker.

Med utgångspunkt i Dilideklarationen ska en handlingsplan utarbetas till nästa möte i Seoul i november 2011.

Not:

1. Dilideklarationen finns tillgänglig på Östtimorkommitténs webbplats med adressen <http://www.osttimorkommitten.se/div/DiliDeclarationFinal20100412.pdf>.

Tommy Pollák

Prenumerera på Merdeka & ÖsttimorInformation genom att sätta in prenumerationsavgiften 125 kronor på plusgirokonto 1 81 92-5 och ange *Prenumeration*, namn och adress på talongen. Du får de kommande fyra numren.

Fortsättning från sidan 1

den portugisiska guvernören från Lifau till Diliu som var lättare att försvara eftersom det är slättland där.

Koloni först 1912

Östtimor blev dock i realiteten inte portugisisk koloni förrän 1912, då upproret lett av Dom Boaventura hade krossats med hjälp av trupper från Afrika och Macau. En del timoresiska grupper ställde sig bakom portugiserna för att på så sätt skaffa sig fördelar i de interna striderna. Efter 1912 upprättades en administration i landet med 13 distrikt. Nu uppstår termerna *caladi* och *firaku* beroende på om man var för eller emot Dom Boaventura som är en central person i Timors historia. Till följd av upproret skapades en nationell enhet.

År 1928 upprättade Portugals ledare Salazar "Estado Nova" och oljeletning påbörjades som dock avbröts av andra världskriget. Under kriget ockuperade Japan Indonesien. Även om australiska trupper hade trängt in i Östtimor för att förebygga en japansk invasion, invaderade Japan landet och dödade många timoreser. Portugal förhöll sig neutralt under kriget för att sedan återvända efter krigsslutet 1945. En viss utveckling inleddes nu och en urbanisering skedde i Dili. Indonesien blev efter kriget självständigt efter att ha krigat mot den holländska kolonialmakten.

Ett uppror i Indonesien var Permassarupproret, vars ledare tog sig till Viqueque i Östtimor. Upproret slogs ner av kolonialmakten med hjälp av inhemska grupper och fångslade skickas till Angola. En hemlig polis upprättades i Östtimor från och med 1959.

I Indonesien tog general Suharto över makten 1965 och förberedde ett övertagande av Västpapua som väckte mer intresse än Östtimor. Militärerna som låg bakom den politiken var samma män som var inblandade i övertagandet av Östtimor 1974.

Labilt läge 1974-75

I april 1974 ägde "nejlikerevolutionen", som störtade

ledaren Caetano, rum i Portugal vid en tidpunkt då USA stod bakom landet och ville ha kvar flygbaserna på ögruppen Azoreerna. Militärerna som tog makten ville bli av med de portugisiska kolonierna. I Östtimor var de tre dominerande partierna UDT, Apodeti och Fretilin. I september 1974 uttalade sig Australiens premiärminister Gough Whitlam under ett möte med Suharto för att Indonesien tar över Östtimor utan australisk intervention. "Operasi Komodo" för att ta över Östtimor inleddes under ledning av general Benny Murdani 1974. Indonesien ville att alliansen mellan UDT och Fretilin skulle brytas och köpte över UDT-ledaren Lopez da Cruz. I augusti 1975 slog Fretilin tillbaka den kupp som UDT gjorde samtidigt som portugiserna drog sig tillbaka till ön Atauro utanför Dili. En allmän uppfattning i Östtimor är att portugiserna avslutade kolonisationen på ett ovärdigt sätt.

Under hösten 1975 befann sig Portugal på gränsen till inbördeskrig och i Australien sparkades premiärminister Gough Whitlam av generalguvernören. Det osäkra läget i dessa för Östtimorfrågan viktiga länder utnyttjades av Indonesien. Australien var väl medvetet om vad som hände, men agerade ej i samband med mordet på fem i landet baserade journalister i Balibo i oktober 1975. Indonesien erhåller även amerikanskt stöd i och med att president Gerald Ford och utrikesminister Henry Kissinger besökte Jakarta dagen före invasionen av Östtimor. Den 28/11 hade Fretilin utropat självständighet i syfte att uppnå internationellt erkännande utan att lyckas.

Genom att José Ramos-Horta sändes utomlands före invasionen restes frågan i FN, som också skickade en representant dit, men denne kunde ej fullfölja sitt uppdrag. För Östtimor blev beslagtagandet av en radiomottagare i Australien ytterligare ett bakslag, men det var betydelsefullt att det fanns en internationell solidaritetsrörelse. Även om invasionen och ockupationen av Östtimor krävde kanske 30.000 indonesiska soldaters liv, levde de ledande befälhavarna skyddade från kriget, som utgjorde en karriärmöjlighet för soldater.

Gabriel Jonsson

Föreningarnas årsmöten

Östtimorkommittén och Föreningen ett Fritt Papua (FFP) höll båda årsmöten på Slottsgatan 2 i Solna den 14 april. Hela Östtimorkommitténs styrelse blev omvald:

Gabriel Jonsson, ordförande
Tommy Pollák, kassör
Hendrik Amahorseja
Eva Goës
Thomas Johansson.

FFP:s styrelse blev följande:

Hendrik Amahorseja, ordförande

Gabriel Jonsson, kassör
Gustaf Görfelt
Ruben Maury
Gerd Nyström (nyval)
Anders Uhlin.

Efter årsmötena talade Kerstin Lindberg, som är utvecklingsanalytiker vid Sida för Östtimor, och Margareta Koilai, programhandläggare, om sitt arbete (se separat artikel).

Gabriel Jonsson

Svenskt bistånd till Östtimor

Kerstin Lindberg, som är utvecklingsanalytiker vid Sida för Östtimor, och Margareta Koilai, programhandläggare, talade båda i samband med kommitténs årsmöte. Kerstin berättade om Sveriges stöd till landet genom utvecklingsstrategin för 2009-2011. Fokus ligger på demokrati, utbildning och mänskliga rättigheter. Arbete pågår för att förbereda nya projekt att stödja, bland annat inom rättssystemet och till parlamentet genom UNDP. Även stöd till lokala och regionala val betalas ut via UNDP. Stödet till utbildningssektorn går via UNICEF. Sverige vill befrämja respekt för mänskliga rättigheter, bland annat genom att stödja den nya ombudsmannen på området. Enligt utvecklingsstrategin ska det årliga biståndet uppgå till 40 miljoner kronor men det har dragits ned till 30 miljoner per år i och med nedskärningarna i det svenska biståndet på grund av den finansiella krisen.

Margareta besökte Östtimor under en vecka i mars och berättade att parollen "Bye, bye Conflict – Welcome Development" syntes överallt i Dili. I staden finns det vita jeepar körda av utlänningar överallt. Ett pyrande irritationsmoment för den inhemska regeringen är den stora närvaron av utländska experter som "vet bättre" än dem hur landet ska styras. Det finns möjligheter att utveckla landet och inte minst jordbrukssektorn. Men i dagsläget är landet beroende av import till och med för sin livsmedelsförsörjning. Det illustrerades vid ett besök i en restaurang som serverade lokala rätter, men importerade ingredienserna. Kycklingen var importerad från Brasilien (!) och riset från Vietnam. Kaffet är den viktigaste grödan och Östtimor har goda inkomster från oljexporten, men beroendet av oljan är inte problemfritt.

Utmaningar

En utmaning för landet är därför hur man ska ta hand om oljetillgångarna. Kina hjälper nu till med att bygga upp ett oljeeldat kraftverk medan Norge är av uppfattningen att det inhemska elbehovet skulle kunna till-

godoses med vattenkraft. En oberoende anti-korruptionskommissionär utnämndes i mars och i samband med detta talades det mycket om den existerande växande korruptionen och de risker denna medför.

Endast 9% av statsbudgeten går till utbildning medan motsvarande siffra i grannländerna är cirka 20% (Thailand och Malaysia 25%). Östtimor har för närvarande endast ett litet antal högutbildade människor. UNICEF beräknar att 30-40% av grundskolebarnen inte går i skola och att endast 54% av befolkningen är litterat. Av barnen skriver 74% in sig i skolan, men bara hälften fullföljer studierna och cirka 40% börjar skolan i tid. Det är fler flickor än pojkar som inte studerar klart. I skolorna är pojkarna också mer aktiva än flickorna. Många barn i skolorna visar också påtagliga symptom på undernäring under uppväxten, vilket leder till koncentrations- och inlärningssvårigheter. Ett positivt nytt beslut är att grundutbildning för alla barn, årskurs 1-9, skall vara gratis. Men utmaningen är att 80% av alla lärare saknar formella kvalifikationer, så lärarutbildningen är viktig. 52% av befolkningen är under 15 år. Varje kvinna föder i genomsnitt sju och ett halvt barn, något som betraktas som ett problem för kvinnornas hälsa. Undersysselsättningen bland befolkningen leder i vissa fall till våld. Våld i hemmen förekommer ofta.

Under besöket diskuterades upprättandet av en National Development Plan, som ännu ej antagits, medan det däremot inte talades om försoningsprocessen. När det gäller den så omtvistade språkfrågan kom det fram att det finns ministrar som menar att tetum status måste omvärderas: en ny tendens är att betona tetum istället för portugisiska som få människor talar. Ändå är rättsväsendet baserat på portugisiska. Distriktsval ska hållas i landet för att välja befattningshavare som en del av decentraliseringen. Under presentationen visade Margareta även bilder från Östtimor.

Gabriel Jonsson

Attack i Papua

Klockan 20.00 lokal tid den 21 maj 2010 attackerade en grupp beväpnade män den indonesiska militärposteringen i Yambi, som ligger 80 km från distrikts-huvudstaden Mulia i Puncak Jaya i den centrala delen av Papuas bergskedja.

Enligt rapporten från den indonesiska nyhetsbyrån

Antara skadades tre personer. De skadade är posteringskommendanten infanterilöjnant Agung samt en soldat och en polisman. Händelsen har bekräftats av Puncak Jayas distriktspolischef Alek Korwa.

Hendrik Amahorseja

Stöd människorna i Papua och Östtimor. Bli medlem i Föreningen ett Fritt Papua eller Östtimorkommittén. Föreningarna arbetar för att i Sverige sprida information om Papua respektive Östtimor och ländernas folk och kultur samt verka för att Sverige ska stödja dem.

Notiser från Östtimor

Turistvisum

Sedan den 16 mars i år är det inte längre möjligt att få ett turistvisum till Östtimor vid gränsövergångarna från Västtimor för andra än indonesiska och portugisiska medborgare. Man måste ansöka om visum i förväg. Det kan man göra via internet, se <http://migracao.gov.tl>.

Sunrise - var ska processeringen ske?

Nästa stora gasfält som ska utnyttjas i Timorsjön är Greater Sunrise. Efter lång tid har Woodside, som är det australiska företaget som ska pumpa upp gasen ur det timoresisk-australiska fältet, valt en flytande plattform som plats för den anläggning som ska göra gasen säljbar i flytande form. Ett annat alternativ har en rörledning till Darwin i Australien varit, där gasen skulle kunna behandlas i ConocoPhillips existerande anläggning, liksom en kortare rörledning till Östtimors sydkust, det alternativ som Östtimors regering naturligtvis förordar. Det skulle ge arbetstillfällen och bidra till utvecklingen på sydkusten. Både plattformsalternativet och Östtimoralternativet skulle kosta i storleksordningen 5 miljarder dollar att bygga.

Det främsta skälet för Woodsides beslut antas vara oro för Östtimors politiska stabilitet på lång sikt.

När Woodsides verkställande direktör besökte Dili den 6 maj för diskussioner med premiärminister Gusmão, tog denne inte emot, och ett hundratal demonstranter hindrade direktören från att lämna flygplatsen.

I mars skapade en överenskommelse mellan den tyska gaskoncernen Linde och ConocoPhillips att ta hand om, rena och sälja ädelgasen helium från oljefältet Bayu Undan uppståndelse i Östtimor. Regeringen menar att den inte blev tillfrågad och att landet ska ha en andel av intäkterna.

Tufft att tackla korruptionen

Under de senaste åren har en hel rad högt uppsatta politiker i Östtimor anklagats för korruption.

Justitieministern för att påverka kontraktval, finansministern kritiserades för att ha gett jobb till sina vänner och en av landets vice premiärministrar anklagades för att ha missbrukat sin makt för att ge sin fru ett välbetalt FN-arbete.

Och listan kan förlängas. Regeringskoalitionen hävdar att anklagelserna bygger på halvsanningar och felaktig information.

När regeringen nu planerar att ge ut över 5 miljarder dollar av oljepengarna, har korruptionen blivit ett hett samtalsämne i huvudstaden Dili. Det har bidragit till att regeringen har tillsatt en antikorrupsionskommission, som ska överta frågorna från ombudsmannen för mänskliga rättigheter.

Kommissionen måste nu visa konkreta resultat - och det fort - för att rättfärdiga sin existens. Mycket står på spel inför valen om två år. Ty hittills har inga av korruptionsanklagelserna prövats i rätten utan varje "skandal" har runnit ut i sanden.

Ombudsmannen har tidigare rapporterat att han överlämnat 28 fall till riksåklagaren, men inget har kommit upp i domstol än. Det beror på, säger han, det svaga rättsväsendet, som har tusentals obehandlade fall. Åklagarna måste bli fler och få utbildning om korruption.

Regeringen har tidigare saknat kontroll, vilket blev tydligt förra året, när premiärminister Gusmão flyttade 70 miljoner outnyttjade dollar från tungoljeprojektet till 774 små infrastrukturprojekt, folkomröstningspaketet, spridda över hela landet. Projektet fördelades utan anbudstävlingar och pengar betalades till en organisation skapad av Julio Alvaro, ordförande i *Business Forum of East Timor*, för utbetalning till kontraktörerna. Det blev en brist på 3 miljoner och anklagelser om dåligt utförda arbeten, en del av bolag ägda av Alvaro.

Mario Carrascalao, den andre vice premiärministern, försvarade Gusmãos beslut med att idén var bra, men att det saknades planering, ledning och utvärdering av de företag, som fick kontrakten. Carrascalao har tyvärr yttrat sig ganska negativt om kommissionens förmåga.

Språkfrågan

Östtimors två officiella språk är tetum och portugisiska, men minst 16 lokala språk talas dessutom i landet. Engelska och indonesiska är också viktiga arbetsspråk. Valet av portugisiska har varit mycket ifrågasatt, då få talar det.

I en intervju berättar Kirsty Sword-Gusmão, premiärministerns fru, ordförande för den nationella utbildningskommissionen och goodwillambassadör för utbildning.

- Vi tittar särskilt på de 16 andra nationella språkens roll, utöver tetum talas omkring 16 andra språk i hela landet. Och vi vet från UNESCO:s forskning de senaste 50 åren och många andra länder att barn ofta snabbare lär sig läsa och skriva, när det sker på det språk som talas i hemmet. Och för ett stort flertal av timoresiska barn är det ett av dessa 16 språk. I en del fall, särskilt i städerna, kan det vara tetum.

Idag sker undervisningen till stor del på portugisiska, vilket lärarna ofta kan mycket dåligt.

I andra sammanhang har krav ställts på att det ska vara lättare att använda tetum inom rättsväsendet.

Strategisk utvecklingsplan

Utkastet till en strategisk utvecklingsplan (Strategic Development Plan - SDP) för Östtimor presenterades på

B

Porto betalt

Avsändare:
Östtimorkommittén
c/o Pollak
Wiboms väg 12
171 60 SOLNA

Kom ihåg att anmäla adressändring.

mötet med utvecklingspartnerna den 7 april. Du kan läsa mer om förslaget i artikeln *3 konferenser i Dili*. Premiärminister Xanana Gusmão har nu under mer än en månads tid varit ute i landet och presenterat och diskuterat planen i underdistrikten. Det har både väckt begeistring och skapat debatt.

Den ideella organisationen La'o Hamutuk har trots det inte sett mycket av analys av planen och därför försökt att analysera utkastet, som omfattar mer än 400 sidor och vars sammanfattning börjar med en inspirerande vision.

La'o Hamutuk saknar strategin för att uppnå visionen och kritiserar särskilt att

- planen underskattar Östtimors ekonomiska beroende av olje- och gasintäkter

- ett avsnitt talar om att naturgasen från Greater Sunrise-fältet ska användas för att generera 1 GW elkraft från och med 2020. Det förutsätter att gasen förs i land i Östtimor och skulle förbruka nästan två tredjedelar av Östtimors andel av gasen. Samtidigt talar planen om inkomsterna från försäljningen av gasen. Men man kan inte både äta kakan och ha den kvar ...
- Östtimor framställs som ett rikt land tack vare sina olje- och gastillgångar trots att dessa inte är förnybara. Oljefondens syfte är just att förvalta intäkterna från försäljningen av dessa tillgångar så att de räcker längre.

Tommy Pollák

Två franska journalister utvisas

Baudouin Koenig och Carole Helena Lorthiois kom till Indonesien för att göra en dokumentär om den nu pågående indonesiska folkräkningen och hade filmat i Aceh.

När de befann sig i Västpapuas huvudstad Jayapura och var ute för att filma passerade de en fredlig demonstration framför provinsens parlament. De filmade den, men greps av polisen, trots att de hade erhållit tillstånd för arbetet.

Immigrationsdistriktsschefen i Jayapura, Robert Silitonga, sade att han efter att ha frågat ut journalisterna fann att de hade begått brott och därför blev depor-

terade. De hade filmat en protest och de gjorde det utanför de områden för vilka de hade tillstånd.

Enligt Koenig hade han fått veta från Silitonga att deras tillstånd endast gällde att filma "kulturella aktiviteter" i vissa områden, medan Lorthiois inte hade journalistvisum. Båda journalisterna deporterades till Frankrike den 26 maj 2010.

Utvisningen av de två journalisterna indikerar att Västpapua är otillåtet område för utländska journalister och även hjälparbetare utan särskilt tillstånd, vilket sällan ges av de indonesiska myndigheterna.

Hendrik Amahorseja

www.globalarkivet.se

ETT ARKIV FÖR RÄTTVIS UTVECKLING

Öppen och fri tillgång till föreningsmaterial & tidskriftsartiklar om globala rättvisefrågor.

LADDA NER

SPRID VIDARE!

Östtimorkommitténs webbplats på internet har adressen <http://www.osttimorkommitten.se>. Där finns bland annat till svenska översatta nyhetsnotiser om Östtimor och alla nummer av Merdeka & ÖsttimorInformation sedan juni 2001. Du kan se vad som tillkommit sedan sist genom att klicka på *Nytt på webbplatsen* i högerspaltens meny. Väljer Du *Merdeka / ÖsttimorInformation* hittar Du en länk till *Globalarkivet*. I detta kan Du söka efter artiklar till exempel om geografiska områden. Artiklarna i Merdeka & ÖsttimorInformation finns i Globalarkivet.